

PETER A LUCIA

Prišiel marec a s ním dlhšie dni a prvé vtáacie spevy. No ako rástla dĺžka dní, čoraz vyššie šibali zlovestné plamene vojny. Povetrie sa horúčkovite chvelo očakávaním jari a očakávaním kataklizmy. Bolo počuť, ako sa zosilňuje príšerné dunenie, ako sa zrážajú zbrane miliónov nepriateľov, nahromadených už niekoľko mesiacov za hrádzou zákopov a hotových prevaliť sa ňou sťa obrovská zátopa po celom strednom Francúzsku a zaplaviť i Paríž. Tieň hrôzostrašných povestí predchádzal pohromu: fantastická správa o otravných plynoch, o jede, ktorý rozprášia do povetria a ktorý vraj zaľahne na celé kraje a všetko zničí ako ohavné mračná sopky Mont Pelée. Napokon aj návštevy nemeckých lietadiel, ktorých základne sa čoraz väčšmi blížili, udržiavali obratne nervozitu Paríža.

Peter a Lucia stále ešte nič nechceli vedieť o tom, čo sa deje vôkol nich; no horúčkovitý rozruch, ktorý voľky-nevoľky vdychovali aj oni v tomto povetří presýtenom hrozbami, rozpaľoval túžbu, kvasiacu v ich mladých telách. Tri vojnové roky nakazili dušu Európy mravnou ľahkomyselnosťou, ktorá prenikla i do najpočetnejších ľudí. A obe deti, ani Peter ani Lucia, nemali náboženskú vieru. No chránila ich jemnosť srdca, inštinktívna hanblivosť. Lenže potajme sa rozhodli, že sa oddajú jeden druhému, prv než ich oddelí slepá ukrutnosť ľudí. Nepovedali si o tom dosiaľ slovo. Až dnes večer.

Raz alebo dva razy týždenne Luciina matka zostala v továrni na nočnú smenu. Vtedy Lucia, aby nebola sama v pustej mestskej štvrti, spávala v Paríži u priateľky. Nikto na ňu nedával pozor. Milenci využili túto slobodu a časť večerov trávievali spolu; občas chodievali na skromnú večeru do niektorej malej reštaurácie. Ako tak raz večer v polovici marca vychádzali od večere, počuli trúbiť na poplach. Uchýlili sa do najbližšieho úkrytu akoby pred dažďom a chvíľu sa zabávali pozorovaním svojich náhodných susedov. Ale keďže sa zdalo, že nebezpečenstvo je ešte ďaleko alebo už pominulo, hoci nič neoznámilo koniec poplachu, Peter a Lucia, ktorí sa nechceli vrátiť príliš neskoro domov, vydali sa na cestu a veselo sa zhovárali, o čom práve prišlo. Kráčali starou, úzkou a temnou ulicou neďaleko svätého Sulpicia. Práve prešli popri širokej bráne okolo fiakra, ktorý tu parkoval; kôň a kočiš spali. Boli tak zo dvadsať krokov vzdialení, na druhej strane chodníka, keď vtom sa vôkol nich všetko zatriaslo: oslepujúci červený blesk, hromový rachot, dážď vytrhaných škridlíc a rozbitých oblokov. Vo výklenku domu, ktorý tvoril ostro do ulice vstupujúci uhol, pritisli sa k stene a ich telá sa křčovite objali. V zásvite blesku videli svoje oči plné lásky a hrôzy. A keď opäť nastala tma, Luciin hlas úpenlivo prosil:

- Nie! Ja ešte nechcem!...

A Peter pocítil na perách jej pery a vášnivé zuby. Stáli takto v objatí, chvejúc sa v temnotách ulice. Niekoľko krokov od nich uprostred trosiek rozdrúzaného fiakra, ľudia, ktorí vybehli z domov, dvíhali umierajúceho kočiša; prešli s ním celkom popri nich; z úbožiaka tiekli kvapky krvi. Peter a Lucia boli hrôzou skamenení, tak úzko k sebe pritisnutí, že keď sa v nich opäť prebudilo vedomie, zdalo sa im, že ich telá boli nahé v tomto objatí. Uvoľnili si ruky a pery, vryté do seba sťa korene, ktoré

priam vpíjali milovanú bytosť. A obidvaja sa začali triasť.

- Poďme domov! - riekla Lucia, zachvátená akousi posvätnou hrôzou. Ťahala ho.
- Lucia, však ma nenecháš odísť z tohto života, prv než...?
- Ó, Bože! - riekla Lucia, stískajúc mu ruku. - Pomyslenie na to by bolo horšie ako smrť!
- Ty moja láska! - riekli si obidvaja.

Znovu sa zastavili.

- Kedy budem tvojím? - spýtal sa Peter. (Nebol by sa opovážil spýtať: „Kedy budeš mojou?“)

Lucia si to všimla a dojalo ju to.

- Drahý môj, - odvetila mu... - Čoskoro! Nesúr! Netúžiš potom väčšmi ako ja!... Zostaňme ešte nejaký čas takto... Je to také krásne!... Ešte tento mesiac, až do konca!...
- Do Veľkej noci? - spýtal sa.

(Veľká noc bola tohto roku posledného marca.)

- Áno, do Vzkriesenia.
- Ach! - zvolal Peter. - Pred Vzkriesením je vždy smrť!
- Mlč! - riekla a umlčala mu ústa svojimi ústami.

Pustili sa.

- Dnes večer bolo naše zasnúbenie, - povedal Peter.

Idúcky v tme, opierajúc sa druh o druhu, v rozčítaní temer tíško plakali. Pod ich krokmi škrípali rozbité obločné tabule a dlažba akoby bola krvou zrosená. Okolo ich lásky chúlila sa smrť a noc. Lež nad ich hlavami ako v magickom kruhu, nad rázsošinou dvoch čiernych múrov úzkej ulice, zbiehajúcich sa komínovite, kdesi vysoko v lone nebies bilo srdce hviezdy...

A hľa! Hlasy zvonov spievajú, svetlá sa zapalujú a ulice ožívajú! Vzduch je slobodný, bez nepriateľov, Paríž dýcha. Smrť kdesi unikla.